

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

19. ÚNORA 2006

Z obsahu:

Prosba

za vítězství a pokoj

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

1. února 2006

- strana 2 -

Muslimská žena na cestě ke Kristu

Najednou mi spadly

šupiny z očí

- strana 4 -

Křesťané pod vládou půlměsíce

- strana 6 -

Homosexualizace naší společnosti

Rozhovor s psychologem

Gerardem van den

Aardwegem

- strana 7 -

Osmero blahoslavenství (6)

- strana 8 -

V Ježíšově škole (6)

Evangelium podle

svatého Marka

- strana 10 -

Z tragédie se stal zázrak (dokončení)

Příběh chlapce

uzdraveného

na přímělu P. Pia

- strana 11 -

Marta Robinová a Garabandal

- strana 14 -

„Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ (Mk 2,5)

EDITORIAL

Velké a vynalézavé úsilí, jaké vynaložili čtyři nosiči ochrnlého muže, aby ho dopravili do Ježíšovy blízkosti, ocenil Pán podle evangelistova vyjádření jako projev velké víry a současně i naléhavé prosby, aby pomohl těžce postiženému. Co se odehrávalo v něm samotném, nevíme, není zaznamenáno žádné jeho slovo. Ale z Ježíšovy reakce je zřejmé, že to, co ze všeho nejvíce ubožák potřeboval, bylo zbavit se tíhy svých vlastních vin. Ačkoliv to neznámá, že by jeho neduh byl bezprostředním trestem za hříchy, mezi zdravím duše a těla přesto existuje vztah, který je něčím hlubším, než jen vazbou bezprostřední příčiny. Očištěné svědomí je zřejmě nejlepším předpokladem pro překonání tělesného neduhu. Duše a tělo nejsou dvě oddělené části, které přebývají pod jednou střechou, nýbrž tvoří nejdokonalější jednotu, jejíž podstatu nejsme zatím schopni docenit. Jen sám Stvořitel, který zná dokonale své tvory, zná také nejhlubší kořeny toho všeho, co se v ní odehrává a co my často teprve dodatečně vnímáme jako vnější jev, který označujeme slovem nemoc. Když Ježíš vyslovil svou milosrdnou větu o odpuštění hříchů, ochrnlý jistě velice dobře věděl, o čem je řeč. Těžko můžeme předpokládat, že by Pán odpuštěl hříchy někomu, kdo pro to nebyl vůbec disponován. A ve chvíli, kdy byly v nemocném odstraněny ďáblové plody, nebyl už žádný problém odstranit i tělesný neduh.

Snad právě proto, že si už tak málo uvědomujeme a prožíváme, jak velice nás poškozuje stav hříchu, potřebujeme zkušenost tělesných nemocí, abychom analogicky dospěli k jasnější představě, jak špatně jsme na tom, když naši duši zachvátila těžká a nebezpečná choroba hříchu, a to i tehdy, když nás ještě nic fyzicky nebolí.

Co platí pro jednotlivce, týká se i celé společnosti. Hříchy jednotlivců i hříchy kolektivů jsou ja-

Pokračování na str. 13

Prosba za vítězství a pokoj

Za svou modlitbu jsme zvolili žalm 144, radostnou chválu Pánu, oslavovanému jako láskyplný a něžný panovník, který pečuje o všechno stvoření. Liturgie nám tento žalm předkládá ve dvou částech, které odpovídají také básnickým a duchovním slokám samotného žalmu. Nyní se zastavíme u první části, která zahrnuje verše 1-13.

Oslava Krále

Žalm stoupá k Hospodinu, který je označen jako *král* (srov. Ž 144,1), to je božská představa, která dominuje také jiným žalмовým hymnům (srov. Ž 46; 92; 95-98). Dokonce duchovní střed našeho zpěvu je určen právě intenzivní a vášnivou oslavou božské královské důstojnosti. V něm se opakuje čtyřikrát - jakoby k vyjádření čtyř základních rysů bytí a dějin - hebrejské slovo *malkut* - „království“ (srov. Ž 144,11-13).

Víme, že tato královská symbolika, která bude ústřední také v Kristově hlásání, je vyjádřením spásného Božího plánu: on není lhostejný k lidským dějinám, má dokonce ve svých záměrech touhu uskutečnit s námi a pro náš plán harmonie a pokoje. K naplnění tohoto plánu je povoláno celé lidstvo, aby přilnulo k spásné Boží vůli, vůli, která se vztahuje na všechny lidi, „všechny generace“ a „všechny věky“. Je to univerzální dílo, které vytrhává ze světa zlo a usazuje zde Hospodinovu slávu, totiž jeho osobní a účinnou transcendentní přítomnost.

Oslava díla spásy

K tomuto srdci žalmu, umístěnému právě do středu skladby, směřuje chvála modlíciho se Žalmisty, který se činí hlasem všech věřících a chtěl by být dnes hlasem nás všech. Nejvyšší biblická modlitba je totiž oslavou díla spásy, které zjevuje Hospodinovu lásku vůči jeho tvorům. Žalm pak pokračuje v oslavě Božího

jména, tj. jeho osoby (v. 1-2), která se zjevuje ve svém dějinném působení: je zde řeč o „dílech“, „zázracích“, „divech“, „moci“, „velikosti“, „spravedlnosti“, „trpělivosti“, „milosrdenství“, „dobrotě“ a „něžnosti“.

Je to druh modlitby ve formě litanie, která ohlašuje, že Bůh vstupuje do lidských dějin, aby přivedl celou stvořenou skuteč-

nost ke spásnému naplnění. Nejsme v područí temných sil, ani nejsme osamoceni ve své svobodě, nýbrž jsme svěření působení Hospodina mocného a laskavého, který má pro nás plán obnovit *království* (srov. v. 11).

Království zcela jiné než ta pozemská

Toto království není tvořeno mocí a nadvládou, triumfem a útlakem, jak je tomu bohužel často u pozemských království, nýbrž je sídlem a zjevením slitovnosti, něžnosti, dobrotivosti, spravedlnosti, jak se zdůrazňuje opakovaně v toku těch veršů, které obsahují chválu.

Syntézou tohoto božského portrétu je verš 8: *Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky*. Jsou to slova, která evokují vlastní Boží prezentaci, jakou Bůh provedl na hoře Sinaj, kde řekl: *Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný* (Ex 34,6). Máme zde přípravu na vyznání víry sv. Jana apoštola, který nám o Bohu prostě říká, že je Lásky: *Deus Caritas est* (srov. 1 Jan 8,16).

Vládce plný milosrdenství

Kromě těchto krásných slov, která nám ukazují Boha jako *milosrdného, milostivého, shovívavého a plného lásky*, který je vždy připraven odpuštět a pomáhat, upíná se naše pozornost také k dalšímu překrásnému 9. verši: *Dobrotivý je Hospodin ke všem, soucit má se všemi svými tvory*. Je to

slovo k rozjímání, slovo útěchy, jistota, kterou on vnáší do našeho života. V tomto smyslu hovoří sv. Petr Chryzolog (asi 380-450 n. l.) ve své Druhé rozmluvě o postu: „Veliká jsou díla Páně.“ Ale tato velikost, kterou vidíme ve velikosti stvoření, tato moc je překonána velikostí milosrdenství. Když tedy prorok říká: „Veliká jsou díla Páně“, oprávněně v dalším kroku dodává: „...jeho milosrdenství přesahuje všechna jeho díla.“ Milosrdenství, bratři, vyplňuje nebe, naplňuje zemi... To je důvod, proč veliké, velkodušné, jedinečné milosrdenství Krista vyhradilo pro všechny soud jediný den, a člověku určilo všečen čas jako lhůtu k pokání... To je důvod, proč se tak vrhá do milosrdenství prorok, který nedůvěřoval vlastní spravedlnosti: *Smiluj se nade mnou, Bože, pro své veliké milosrdenství* (Ž 50,3) (42,4-5; Sermoni 1-62 bis, Scrittori dell' Area Santambrosiana, 1, Milán - Řím 1996, s. 229.301). A tak i my povězme Pánu: „Smiluj se nade mnou, Bože, jenž jsi veliký v milosrdenství.“

*Bollettino Vaticano 1. 2. 2006
Mezititulky redakce Světla*

Moc uzdravovat

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Syn člověka má moc odpouštět hříchy.

V Petrově rodné obci je dnes opět nebyvalý ruch. Na příčinu se můžeš zeptat kohokoliv, každý ti odpoví stejnými slovy: „Nazaretský se vrátil.“ Po jeho nedávném zmiizení jako by v městečku zůstala prázdnota. Každý člověk dobré vůle, který se osobně setkal s Pánem, zakusil jeho dobrotu a otevřel se pravdě jeho slov, těžce nese jeho nepřítomnost. Tím větší je pak jeho radost z Ježíšova opětovného návratu. Tato potěšující novina se rychle šíří od úst k ústům. Ty, kteří ho čekali a hledali, nic nemůže zadržet. Zanechávají všeho a spěchají za ním. Zaujal dobrotivý Pán v tvém srdci a v tvé mysli také tak privilegované místo? Chceš-li se dostat do jeho blízkosti, pospěš si do Šimonova domu, než ho zcela obsadí horliví posluchači.

Ježíšův návrat obzvláště povzbudil jednoho nemocného. Nepodařilo se mu dostat se do Ježíšovy blízkosti při jeho poslední návštěvě. Zabránila mu v tom jeho zlá choroba. Jeho údy jsou paralyzovány a nemohou plnit svou funkci. Není schopen se pohybovat ani o berlích. Je ve všem odkázan na své okolí. Bolestně prožívá skutečnost, že je břemenem sám sobě i svému okolí. Cítí se jako ochrnutý úd svého společenství.

Když se dnes do města vrátil mocný Dobrodinec, svítla celé rodině nová naděje. Protože uvěřili v jeho moc i v jeho dobrotu, udělají nyní všechno, aby nepropásli tuto příležitost. Podstoupí cokoliv, jen aby mu svého nemocného představili. Z prostého lože, na které je už léta upoutaný, se stávají nosítka, na kterých ho dopraví k velkému lékaři. Nemáš také ve svém prostředí ochrnuté duše, které nutně potřebují někoho, kdo by jim pomohl přiblížit se k Ježíši?

Než nosiči dojdou k Šimonovu domu, narazí zde už na velký zástup, který zcela zaplnil místo před vchodem a stojí tu jako neprostupná zeď. Marně přemlouvají shromážděné, aby jim umožnili projít. S lidmi v této tlačenici není žádná řeč. Dávají dokonce najevo nelibost, že je někdo ruší. I horlivost může být někdy tak sobecká, že nevidí, jak se stává pro druhé překážkou k dosažení dobra.

Dobrá vůle posloužit potřebným však umí být nejen houževnatá, ale i vynalézavá. *Blaze tomu, kdo si všímá chudáka, Pán ho za to vysvobodí v nouzi.*⁽¹⁾ Obětavá čtveři-

ce pomocníků našla nečekané řešení. Dům opřený o svah jim umožňuje, aby dopravili nosítka na jeho střechnu. K všeobecnému údivu odkryjí otvor nad místem, kde se nachází Pán, a spustí k jeho nohám svého nemocného. Jejich nezlomné úsilí je jasným svědectvím o jejich pevné víře. Je výmluvnější než všechny prosby. Pouč se z jejich vytrvalosti, s jakou důsledností máš překonávat překážky, abys pomohl těm, kteří hledají cestu k milosrdnému Pánu.

Ježíšův pohled spočinul na nečekaném návštěvníkovi, v jehož tváři se zračí překvapení, radost i vroucí prosba o uzdravení. Pán však vidí víc než jen neudh jeho těla. Tento ubožák obdrží mnohem víc, než o co se odvažuje prosit. Poznáváš to z překvapujících slov: *Synu, odpouštěj se ti hříchy.*

V takové roli Ježíš ještě dosud nevystoupil. Jeho slova neznamenaají, že to, co nemocného postihlo, má být trest za jeho hřích. Není však jeho strnulost názorným obrazem hříšného stavu? Paralyza, jaké hřích podrobuje duši a srdce, je mnohem větším neštěstím a zlem než ochrnuté tělo. Děkuj proto z celého srdce za tento Ježíšův uzdravující výrok, kterým se poprvé zjevuje dar jeho milosrdné božské moci: *Unavili jste mě svými hříchy, obtěžovali jste mě nepravostmi. A přece jsem to já, který vymazávám vaše nevěrnosti. Vyhledáváte mě, protože jste viděli, že mohu uzdravit vaše tělesné neudhy. Přicházejte ke mně především proto, abych vás uzdravil od vašich hříchů.*

Vezmi své lůžko a jdi domů!

Lidé, kteří nebyli ochotni uvolnit cestu ochrnutému, plní úžasu a úcty tvoří špalír pro uzdraveného, který si sám odnáší nejen lůžko, na kterém ho přinesli, ale i pokoj v srdci zbaveném hříchu. A přece jsou zde někteří, u nichž tento dvojitý zázrak vyvolává nevoli a dokonce pohoršení. Příslušníci elity a znalci Zákona dobře vědí, že hříchy může odpouštět jedině Bůh, ale jejich znalosti jim nebudou k ničemu, dokud nebudou ochotni poznat a přiznat, že tento Bůh přišel mezi nás. Boží Syn v postavě Syna člověka se nevešel do jejich představ. *Dívají se, ale nevidí, poslouchají, a neslyší ani nerozumějí.*⁽²⁾ Kdyby čekali na příchod Mesiáše s tak upřímnou touhou, s jakou na něho čekal nemocný, kdyby měli prostotu a víru těch, kteří ho přinesli a spustili ze střechny, i oni by zaslí a chválili Boha. Zatím však čekají na mesiáše, kterého nikdy nemohou potkat. Bůh je *Ten, který je,*⁽³⁾ nikoliv ten, kterého si člověk vymyslí. Když máš pocit, že Bůh je od tebe příliš daleko, není to proto, že i tvoje víra strádá podobnou ochrnutos-

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 43,18-19.21-22.24b-25

Toto praví Hospodin: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, činím věci nové, teď již vzchází, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Lid, který jsem stvořil pro sebe, bude hlásat mou chválu. Ty však jsi mě nevzýval, Jakube, kvůli mně jsi nepracoval, Izraeli, ale unavoval jsi mě svými hříchy, obtěžoval jsi mě svými nepravostmi. A přece já, já to jsem, kdo vymazává tvé nevěrnosti, kvůli sobě nevzpomínám na tvoje hříchy.“

2. čtení - 2 Kor 1,18-22

Bratři! Bůh je věrný: když k vám mluvíme, neznamená to zároveň „ano“ i „ne“. Vždyť přece Boží Syn Ježíš Kristus, kterého jsme u vás hlásali - já totiž, Silván a Timotej, nebyl zároveň „ano“ i „ne“, u něho je pouze „ano“. Všechna Boží zaslíbení našla v něm svoje „ano“. Proto skrze něho voláme „amen“ k Boží oslavě. Bůh upevňuje nás i vás, abychom byli vždycky spojeni s Kristem: posvětil nás, vtiskl nám svou pečeť a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku.

Evangelium - Mk 2,1-12

Když se Ježíš po několika dnech vrátil do Kafarna, proslechlo se, že je doma. Šlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s jedním ochrnutým, nesli ho čtyři. Pro tolik lidí se s ním nemohli k němu dostat. Proto nad tím místem, kde byl Ježíš, odkryli střechnu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštěj se ti hříchy.“ Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: „Jak může ten člověk tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh.“

Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: „Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější? Říci ochrnutému: ‚Odpouštějí se ti hříchy‘, nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy“ - řekl ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!“

On vstal, ihned vzal lehátko a přede všemi odešel, takže všichni zaslí, velebili Boha a říkali: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.“

ti? Využij proto Pánovy přítomnosti a pros ho s upřímností a pokorou: *Pane, sejmí ze mne veškerou slabost, uzdrav mě, zhřešil jsem proti tobě.*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 41; ⁽²⁾ srov. Mt 13,14;

⁽³⁾ srov. Ex 3,14; ⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 41

Muslimská žena na cestě ke Kristu

Najednou mi spadly šupiny z očí

Protože byli v Iránu pronásledováni z politických důvodů, utekla Marie Anna se svou rodinou do Rakouska a zažila zde nádherné obrácení. Dnes je katechetkou a vyučuje muslimy, kteří se připravují ke křtu.

Rozhovor, který vedli manželé Gaspariovi s Annou Marií

Jaký význam měla pro vás víra v dětství?

Narodila jsem se v islámské rodině v Teheránu. Můj otec byl věřící člověk, nikoliv fanatik, jak jsme toho dnes často svědky. Držel se přesně předpisů šaria. Denní modlitby bral velice vážně, také postní dobu.

Vyžadoval to také od rodiny?

Matka byla orientována spíše tradicionalisticky. Naši rodiče se velmi snažili o to, aby nám předali víru. V domě se scházely modlitební kroužky žen ze sousedství. Ženy se sešly, něco uvařily. Mullah přednesl kázání nebo se zpívalo. Vyprávěl o muslimských mučednících. Když mullah odejde, dáme se do jídla a do povídání.

Nosila matka závoj?

Ano, vždy nosila závoj. My děti jsme měly svobodu, abychom se samy rozhodly. Moje mladší sestra vždy nosila závoj. Starší sestra a já jsme se rozhodly, že ho nosit nebudeme – až do revoluce. Bylo mi tehdy deset let. Byla to strašná doba: nepokoj, mnoho mrtvých, nejistota na ulici... Po revoluci musely všechny dívky a ženy nosit závoj, nebo opustit školu. Ředitel si mě tehdy zavolal a řekl, že musím nosit šátek, jinak musím opustit školu. Několik let později jsme musely nosit závoj. Podle šaria je dovoleno, aby žena ukázala ze svého těla jen tvář a ruce. Víc znamená hřích.

Byla na škole výuka náboženství?

Ano. Vyučoval se Korán. V druhé třídě základní školy jsme se učily arabsky číst. Pro každého muslima je důležité,

aby uměl Korán správně arabsky číst. To je důležitější než obsah. To musí být velice správné. Když jsem udělala v diktátu chybu, byl to hřích.

Jak se muslimové modlí?

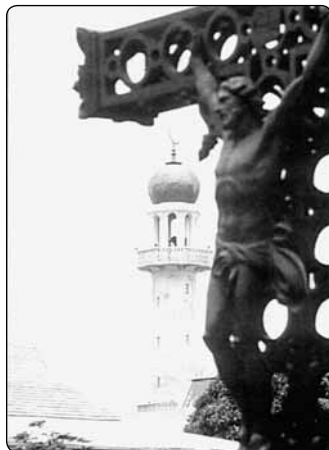
Modlí se pětkrát denně. Postaví se směrem k Mekce. Existují zvláštní postoje při modlitbě. Určitá slova se musí říkat arabsky. Čtou se verše z Koránu. Co vůbec neexistuje, je osobní rozhovor s Bohem.

Jaký je potom vztah muslimů k Bohu?

S Alláhem není možno vejít ve styk. Allah je velice přísný Bůh. Nemá se zemí žádný kontakt. Naše světy jsou dokonale odděleny. Když se dopustíme nějaké chyby, uděláme hřích, potrestá nás. Pro mnoho lidí je vztah k Bohu poznamenán strachem. Boha nemilují, nehledají k němu žádný vztah. A ještě něco: Korán obsahuje mnoho protirečení.

Napadlo to Vašeho otce?

Měli jsme doma mnoho knih, velkou knihovnu. Jednou mi otec četl knihu Mohamedova švagra. A tu nám řekl: „Nemohu věřit to-

mu, co udělal tento muž, to nemá se spravedlností nic společného. Sám o sobě je však oslavován. Mnoho lidí zabil a jejich vdovy si pak vzal za ženy.“ Pro mého otce to bylo nepochopitelné.

Bylo to tedy obtížné žít jako věřící muslim?

Velice. Jen si představte: na hlavním náměstí byli lidé za nového režimu kamenováni, bičováni, snad i oběšeni. Kdo nedodržel předpisy šaria, byl přísně potrestán. Bylo to strašné, co jsem všechno zažila ve škole.

Na příklad?

Ve druhé třídě se musel každý přihlásit k nějaké islámské aktivitě. „Jsi muslimka, když je islám v nebezpečí, musíš vědět, jak zacházet se zbraní,“ řekli nám. Ale já jsem nechtěla do kurzu zbraní. Přihlásila jsem se do kurzu islámských písní. Cvičili jsme je jednou týdně. Jednou přišla jedna fanatická učitelka, která stále nosila závoj a zbraň, a zavedla nás na jeden malý hřbitov. Tam jsme musely sbírat kamení a dřevo. Pak nás zavedla do jednoho koutu hřbitova, kde byl pochován jeden mladý člověk, který byl politicky pronásledovaný a byl ve vězení popraven. Několik lidí, matka a sestry byly u hrobu a velice plakaly. A tu nám poručili, abychom házeli kamení a klacky na truchlící pozůstalé. Já jsem se toho neúčastnila a bylo mi jasné: Islám pro mě zemřel. Od té doby jsem dělala jen to nejnужnější.

Jak jste se dostali do Rakouska?

Kvůli politickým těžkostem v Iránu jsme odešli z vlasti. Můj muž, moje děti a sestra jsme mys-

Za ženy rozhodují muži

leli, že zde v Rakousku není pronásledování. Ale setkali jsme se zde s problémy. Neuznali nás za uprchlíky. Můj muž a sestra skončili ve vězení. Postavili nás před alternativu: buď to se vrátíme dobrovolně, nebo nás předají iránské policii. Byla jsem v této tísní sama, neznala jsem řeč, neměla jsem peněz. Nikdo nás neznal. Jedna moje teta žila v Německu. Rozhodla jsem se, že jí zavolám... poprvé po šestnácti letech. Vylíčila jsem jí naši nouzi, plakala jsem do telefonu. Nato mi řekla: „Viš, já jsem křesťanka. Věřím v Ježíše Krista. Modli se k Ježíši Kristu, ještě dnes večer. Modli se v jeho jménu.“

Byl to pro mě šok. Jako muslimka jsem neměla žádný vztah k tomu, co mi řekla. Ale ona opakovala. „Jdi do svého pokoje, jdi do kostela a modli se v Ježíšově jménu. Uvidíš, Ježíš ti pomůže.“ Tato výzva byla pro mě klíčový zážitek. Přesto, že jsem Ježíše neznala, z islámského hlediska byl to jen prorok, pomyslela jsem si: udělám to. Oblékla jsem děti a vyšly jsme na ulici. Jednoho pána, kterého jsme potkaly, jsem se zeptala, kde je kostel a ukázala jsem mu v ruce kříž. Němcky jsem neuměla. Vešly jsme do tmavého kostela. Byl zavřený, ale mohly jsme stát u mříže a dívat se dovnitř. Poprvé v životě jsem viděla kostel, svatostánek, so-

chy svatých... Přepadl mě hluboký mír. Cítala jsem: *Tady je Bůh!* Zнала jsem mnoho mešit, ale takový pocit jsem tam nikdy nepoznala. I když jsem to neuměla, modlila jsem se v Ježíšově jménu: *Ježíši, pomoz nám!* Byly to překrásné okamžiky. I doma jsem se modlila: *Bože, v Ježíšově jménu, pomoz nám!*

A pomohl Vám Ježíš?

Další ráno jsem chtěla navštívit svého muže a sestru. Dosud jsme museli projít mnoha dveřmi a mohli jsme mluvit jen přes sklo. Tentokrát jsme seděli spolu hned v prvních dveřích. Zeptala jsem se: „Co se stalo?“ A oni: „Nevíme. Dnes nás propustili!“ V tom okamžiku mi spadly šupiny z očí. *Ježíšovo jméno je mocné.* Bůh mě poprvé vyslyšel. Od toho okamžiku jsem věřila v Ježíše Krista. S manželem a sestrou jsem však o tom nemluvila. Ale tetě jsem napsala dopis: „Věřím v Ježíše Krista! Chci být jeho učednice.“ Byla jsem zkrátka do Ježíše zamilovaná, nemohla jsem bez něho už žít.

Jak se Váš život víry dále vyvíjel?

Teta mi poslala Bibli a několik knih v perštině. Když jsem poznala Bibli, řekla jsem to manželovi a sestře. Můj muž na to nic neřekl, ale pro moji sestru to bylo nepřijatelné.

Tak jsem četla Bibli tajně. Zvláště mě dojímalo, že Bůh je láska a že nás lidé miluje. To v islámu neexistuje. To, že člověk je Boží dítě, to je nádherné! Prostě jsem uvěřila v Ježíše Krista. On byl můj Pán. Přijala jsem jeho poselství.

Měla jste kontakt s křesťany?

Ne hned. Neuměli jsme německy. Křesťanští Peršané tu nebyli. Chodila jsem sama do kostela. Na mši ne, nevěděli jsme, co to je.

Jak došlo k prvnímu styku s křesťany?

TURECKO: KNĚZ ZASTŘELEN

V tureckém Trabzonu byl v kostele zastřelen P. Andrea Santaro, který zde pět let působil jako misionář. Biskup Luigi Padovese, anatolský apoštolský vikář, řekl, že tato vražda nebyla náhodná, a spojil ji se současnými protievropskými bouřemi v muslimském světě.

Ve svém posledním dopise z Turecka P. Santaro napsal, že Střední východ má svá světla a stíny; stíny jsou tragické: „Je proto potřeba zasít tady Evangelium a vnést sem znovu Kristovu přítomnost.“ Podle P. Santara je třeba tuto oblast re-evangelizovat.

FILIPÍNY: ŠEST KŘESŤANŮ ZAVRAŽDĚNO

V městečku Patikul na ostrově Sulu procházeli muslimští partyzáni domy a ptali se, jsou-li obyvatelé muslimové, nebo křesťané. Křesťany pak zastřelili. Mezi mrtvými je devítiměsíční holčička. Dalšíh pět lidí, včetně tříletého chlapce, je vážně raněno.

Zenit - Res Claritatis

Nejdříve jsem se nechtěla nechat pokřtít. Myslela jsem, že nová víra je soukromá věc. Jednou se mě však jedna paní, kterou jsem poznala, zeptala: „Co vlastně jsi? Muslimka, nebo křesťanka?“ Moje odpověď: v srdci křesťanka, ale na papíře muslimka, mě nenapadla. Tu jsem si řekla: Tak to dále nejde. Buď, anebo. A tak padlo rozhodnutí. Dám se pokřtít.

Co tomu řekl Váš muž?

Musela jsem sebrat všechnu svou odvahu, abych mu to řekla. Pro ženu z Východu je to těžké. O mnoha věcech, které se týkaly mne, rozhodoval otec, bratr nebo muž. Že jsem si to troufla, vyplývalo z toho, že jsem dlouho četla Bibli a chodila do kostela. On přenechal rozhodnutí na mně. Příprava na křest byla obtížná. Neuměla jsem německy, farář neuměl persky. Až do křtu, je tomu již devět let, to trvalo sedm měsíců. A za tu dobu to bylo i s mým mužem tak daleko, že se nechá pokřtít. Tak jsme byli pokřtěni všichni čtyři, my i naše děti. Přípravou pro náš křest byla četba Písma svatého.

Nyní jste katechetkou. Jak jste k tomu přišla?

Po křtu jsme již nemohli svou víru tajit. Jako první jsme si doma pověsili kříž a obraz Panny Marie, bylo to

v domově, kde bydlí sami muslimové. Naši spolubydlíci byli našim krokem velice rozčarováni, ale nevedlo to k žádnému napětí. Se známými jsem však musela mluvit o víře. Rozdělila jsem naši Bibli a perské knihy mezi známé. Později jsme se dověděli, že v jedné rodině bydlí perský pastor, bývalý muslim, který musel prchnout z vlasti. Dali jsme se dohromady a začali hlásat Peršanům radostnou zvěst. V jedné kapli jsem se mohli scházet k bohoslužbě slova. Přicházelo mnoho utečenců, muslimů a arménských křesťanů. Někteří muslimové se později dali pokřtít. Po osmi měsících odjel náš pastor do Ameriky.

První pohled do kostela

Byli jste zklamaní?

Nejdříve ano. Ale brzy nato jsem se seznámila s P. Hergetinem a začali jsme pořádat kurzy křesťanství pro Peršany. Já jsem byla při tom tlumočnice. Prvního kurzu se účastnilo asi 16 lidí. Tak jsem se později stala katechetkou. Po tomto kurzu přicházeli stále další zájemci.

Odkud jsou tyto muslimové, kteří mají zájem o křest?

My jsme nešli za muslimy, abychom je evangelizovali. Oni přišli k nám jako hledající lidé. Zajímali se, v jakého Boha věří křesťané, kdo je Ježíš Kristus. Proto je svědectví lidí zde tak důležité.

Můžete říct ještě jednou, jaký je podstatný rozdíl mezi vírou muslimů a křesťanů?

Obrazy člověka i Boha jsou zcela rozdílné. Bůh je milující Bůh, zatímco Alláh je panovačný, rozhněvaný pán. My křesťané jsme sice hříšníci, můžeme však se svými hříchy přijít k Bohu. Je zde tedy východisko, cesta smíření – to v islámu není. Zde není žádný vztah člověka k Bohu. S Alláhem nelze vůbec mluvit.

Co by měli křesťané dělat, aby muslimům usnadnili udělat krok k víře?

Především vydávat křesťanské svědectví: životem a skutky. Nesmíme je odbýt tím, že jsou muslimové. Když vidím ženy v šátku, je mi jich líto. Chtěla bych, aby věděly o Kristu. Máme za to odpovědnost.

Měli bychom jít za nimi?

Na ulici bych je nikdy neslovovala. Jsou však hledající muslimové. Pán je přivede. Máme mnoho známých, kteří jsou muslimové. Snažíme se křesťanským životem vzbudit u nich zvědavost.

*Z VISION 2000 - 1/2006
přeložil-lš*

Křesťané pod vládou pŕlměsíce

Náboženská svoboda patří k základním lidským právům. Následující přehled ukazuje, že mnoho muslimských států odpírá křesťanům toto právo.

Egypt

Z 66 milionů egyptského obyvatelstva tvoří křesťané asi 10%. Za prezidenta Nasera byla zabavena většina církevního majetku. Mnoho křesťanů se ze země vystěhovalo (patří k nim 2 miliony koptických křesťanů). Napětí mezi muslimy a křesťany stále narůstá. Mezi roky 1992 a 1997 mu padlo za oběť 220 koptů z horního a středního Egypta. Ze strachu z napadení a diskriminace děti opouští ročně na 20 000 koptů svou církev.

V září 2005 se staly oběti atentátu tři křesťanské studentky, které byly pobodány nožem a musely být dopraveny do nemocnice. Jedna řeholní sestra podlehl zranění v říjnu téhož roku. Ve stejném měsíci došlo k násilnostem v Alexandrii, sedm kostelů bylo poškozeno a mnoho křesťanů přišlo o život. Ani v obci, kde je 90% křesťanů, nesmí zastávat koptický křesťan žádnou vyšší funkci.

Indonésie

Z 224 milionů obyvatel tvoří 10% křesťané. Po pádu prezidenta Suharta (1998) byli poprvé vystaveni masivním útokům a jsou v mnoha oblastech utlačováni a odstrkováni. Na Molukách bylo při etnických konfliktech usmrceno kolem 4 000 lidí, v roce 2003 dokonce 10 000. Jsou to převážně křesťané, ale nejen křesťané. Křesťané na venkově jsou přepadáni a postaveni před volbu: obrácení k islámu, nebo smrt. Mezi rokem 1945 a 2001 bylo zbořeno, poškozeno nebo úředně zavřeno 825 kostelů a tato tendence silně vzrůstá.

Pákistán

Ze 142 milionů obyvatel jsou jen dvě procenta křesťanů, 90% jsou muslimové. R. 1949 byl Pákistán vyhlášen za muslimský stát

a menšiny jsou vystaveny diskriminaci. Před soudem platí výpověď nemuslima méně než muslima. Neexistuje vůbec výuka náboženství pro křesťany a křesťané mají velký problém při hledání kvalifikovaného zaměstnání. Všechno, co se pokládá za urážku islámu, se přísně trestá (pošpinění Koránu, neuctivé vyjádření o prorokovi). Obvinění jsou často již policisty nebo fanatiky před soudem usmrceni.

V listopadu 2005 byly v Sangla Hill zbořeny dvě katolické školy a jeden domov sester, farní dům a dům protestantského pastora, dívčí domov a tři kostely. Arcibiskup z Lahore hovořil o „plánovitě organizovaných útocích, kterých se účastnilo 2000 muslimů“.

Nigérie

Ze 127 milionů domorodého obyvatelstva tvoří oficiálně 45% muslimové a 49% křesťané. Jejich soužití bylo dlouhou dobu docela pokojné. Od doby, kdy země patří k Organizaci islámských států (OIC; 1986), bylo ve 12 spolkových státech zavedeno právo šaria a od té doby se množí konflikty o charakteru občanské války. R. 2001 bylo armádou povražďeno na 7 000 křesťanů z kmeny Tiv. V roce 2003 dal guvernér zavřít a zničit křesťanské kostely. Do všech středních a vysokých škol byla zavedena výuka

islámu. V dubnu 2004 zahynulo při útocích militantních muslimů 1 500 křesťanů.

Írán

Po revoluci v r. 1979 byli katoličtí kněží a řeholníci vypovězeni ze země, školy zestátněny nebo zavřeny. Statisíce křesťanů různých vyznání opustilo zemi. Nyní může pod islámem žít jen 120 000 křesťanů. Odpad od islámu se pokládá za těžký zločin, který se trestá smrtí. Pro ilustraci: Padesátiletý Gorban Tori ve městě Gonbad-e-Kavus, který se stal křesťanem, dostával soustavně vyhružky, až byl nalezen proboděný.

Saúdská Arábie

Na příslušníky jiných náboženství, především zahraniční pracovníky (4% obyvatel), dohlíží zvláštní „náboženská policie“. Ta se snaží zamezit náboženské praxi i v soukromí. Je dokumentováno mnoho násilných přepadení touto policií. Kostely není dovoleno stavět. V učebnicích stojí napsáno, že židé a křesťané jsou nepřáteli Alláha a jeho věřících. Odpad od islámu se trestá smrtí.

Irák

Saddám Hussein byl jedním z nejkrutějších diktátorů posledních 50 let. K pronásledovaným patřili především Asyřané, přísluš-

níci chaldejské církve, kterých bylo mezi 600 000 a 1,5 milionem. Irácká armáda několikrát zničila jejich obce. Asyřané byli donuceni bojovat ve válce proti Íránu.

2,5 roku po pádu Saddáma schválilo 80% Iráčanů novou ústavu. V článku 2 je islám prohlášen za hlavní zákon všeho zákonodárství. V Iráku hrozí zavedení práva šaria. Od léta 2003 do září 2005 bylo 25 křesťanských kostelů cílem islámských bombových útoků. Vedoucí křesťansko-irácké obce v Německu počítá s exodem 800 000 zbývajících křesťanů.

Súdán

Z 33 milionů obyvatel je 10–20% křesťanů a 70% muslimů. V roce 1991 bylo zavedeno právo šaria a zůstalo se pronásledování křesťanů. Muslimští náboženští vůdci vyhlásili v roce 1992 „svatou válku“. Celá území byla vyhlazena a vyhledována, vesnice bombardovány, muži postříleni, ženy a děti zavlčeny do otroctví. Pokrm dostane jen ten, kdo přestoupí k islámu. V roce 1994 byl vliv církve zákonem potlačen. Miliony křesťanů uprchly. 2005 podepsala vláda dohodu s rebely. Obě strany vyhlazují křesťany. Ústava z roku 2005 zavádí tresty jako bičování, amputace a trest smrti za odpad od islámu.

Turecko

Dnes je v Turecku již jen 0,15% křesťanů. Na počátku 20. století jich bylo 20%. V roce 1915 bylo za strašných okolností vyhlazeno 1,5 milionu arménských křesťanů. Turecko, kandidát pro vstup do EU, tabuizuje tuto genocidu a neposkytuje jiným vyznáním plnou náboženskou svobodu.

Prameny: *Sie werden euch hassen*, Mezinárodní společnost pro lidská práva (IGFM), Christian Solidarity International (CSI).

Z VISION 2000 1/2006
přeložil -lš-

PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ V IRÁKU

Při koordinovaných bombových útocích na šest křesťanských chrámů v Kirkuku v severním Iráku byli usmrceni nejméně tři lidé a deset jich bylo zraněno. Na vysoké technické škole v Bagdádu byly přepadeny desítky křesťanských studentů. Byli zbiti jakožto nevěřící a američtí agenti. Prezident kurdského severního Iráku nabídl přijetí křesťanským uprchlíkům, kterých stále přibývá. Tato oblast je zatím nejbezpečnějším místem, které podporuje křesťanskou menšinu. Bylo zde pro ni dokonce vybudováno 30 vesnic s cestami i vodovodem. Na sever Iráku již odešlo 3 500 asyrsko-chaldejských rodin. Je to více než 18 000 osob. Jen za minulý měsíc to bylo 350 rodin.

Budou vás nenávidět...

Pronásledování křesťanů, mučedníci – to jsou pojmy, které mnoho lidí spojuje s počátky církve, s císařem Neronem a římskými arénami. Střízlivý pohled na 20. století nám však ukazuje, že za uplynulých sto let má církev více mučedníků, než tomu bylo dříve. Systematické pronásledování křesťanů pod komunisty a nacisty, masakry za španělské občanské války, v ateistickém Mexiku, v Turecku, za občanských válek v Africe... má za následek, že Církev se znovu stala „církví mučedníků“, jak jednou konstatoval Jan Pavel II.

Pád „železné opony“, globalizace hospodářství, mezinárodní spolupráce v OSN a jejích dílčích organizacích neznamenají vůbec konec pronásledování křesťanů. V mnoha oblastech světa znamená veřejné vyznání křesťanské příslušnosti vystavit

se vážnému ohrožení, jak konstatuje Reinhard Backes ve své knize „Budou vás nenávidět“. Jsou to především dvě skupiny zemí, ve kterých křesťané trpí pronásledováním: oblast rudého půlměsíce a země, kde přetrvává komunismus. Je nesporné: stupeň ohrožení a metody se zem od země liší, ale stupeň pronásledování je značný a pro mnohé z nás, kteří můžeme (zatím) bez překážek vyznávat svou víru, nepředstavitelný. Je na nás, abychom pronásledované bratry všemožně podporovali, především svou vytrvalou modlitbou. Ale i země, které o sobě prohlašují, že jsou vzorem občanské svobody, dávají stále jasněji najevo svou nesnášenlivost s křesťanstvím, které odmítá souhlasit s mravním liberalismem a relativismem, který se stále více prosazuje do jejich zákonodárství.

HINDUISTÉ PROTI KŘESŤANSTVÍ

V indickém státě Gujarat se koná v únoru velké shromáždění, kterého se účastní na 500 000 hinduistů. Organizátorem je Swamyamsevak Sangh, extrémistické sdružení, které označilo křesťanství a animismus za cizí nebezpečnou víru a požaduje jejich vyhlazení. V prohlášení organizátorů se praví, že se očekává návrat křesťanů k hinduismu. Skupiny na ochranu lidských práv se obávají, že propuknou další násilnosti vůči křesťanům.

VATIKÁNSKÝ EXPERT K SITUACI V PALESTINĚ

Radikální islámské hnutí odmítlo požadavek, že budoucí palestinská vláda musí uznat Izrael a vzdát se použití síly. EU, USA Rusko a OSN podmiňují svou další pomoc právě těmito podmínkami. Je však zcela politicky jasné, že Hamas tyto podmínky nemůže přijmout. Zakladatel hnutí Ahmed Hassan Yassin řekl: „*Nášim heslem je Svatá válka proti nevěřícím, abychom mohli vybudovat*

islámskou nadvládu.“ Víme, že to bude velice těžké dosáhnout v tomto ohledu změny. Druhý důležitý aspekt je: Hnutí Hamas ovlivňuje muslimské bratrstvo z Egypta. Ti nikdy neviděli svou působnost jen v geografických nebo národních hranicích.

Čtveřice by měla požadovat konec izraelské okupace. Neměli by požadovat, aby oběti okupace okupaci uznaly a přihlížely agresí se svázanými rukama. Islámské státy vědí, že není žádná vyhlídka na mírové rozhovory, pokud se postoj hnutí Hamas nezmění.

SENEGAL

Na severním okraji Dakaru v Senegalu má vzniknout poutní místo, které je zasvěceno sv. Pavlu. Má to být zvláštní znamení pro věřící, kteří stále více obývají tuto městskou čtvrť, řekl misionář P. Tonino Mazzeo. Bude to největší křesťanská stavba v Senegalu. Vedle chrámu budou konferenční sály a knihovna. Všechny katolické farnosti v Senegalu podporují svými dary tuto stavbu.

Homosexualizace naší společnosti

Rozhovor s psychologem Gerardem van den Aardwegem

Profesor Gerard van den Aardweg (Aardenhout, Holandsko) se již 40 let kriticky zabývá homosexualitou. Tento psycholog a autor mnoha knih zastává jako opodstatněný názor, že orientace na stejné pohlaví není neměnitelný osud, nýbrž neurotická porucha, kterou je možno terapeuticky napravit. Rozmlouval s ním reportér agentury „Idea“ Marcus Mockler.

Pane profesore, oceněný americký film „Brokeback Mountain“ ukazuje romanci dvou homosexuálních kovbojů. Byl tento motiv zvolen náhodně?

Ne. Tento film má být pro veřejnost poselstvím: Homosexualita není jen pro „měkké“, nýbrž i pro „tvrdé muže“. Skutečnost ovšem vypadá jinak. Uprímně řečeno, homosexualové odpovídají spíše typům „měkkým“ než přehnaně mužským „bodybuilders“ (= kulturista). Takovými filmy má být změněn dosud převládající obraz homosexuálů jako „nemужných“ osobností.

Jaký účinek může mít takový film na mladé lidi?

Mladí lidé jsou konfrontováni s novým argumentem homosexuální lobby, který říká: Být gay je i pro tebe, protože to praktikují i ti „správní muži.“ Zmatek, který již nyní existuje v myslích mladých mužů a žen, se tak ještě více zvětšuje.

Proč vlastně není možno akceptovat homosexuální praxi?

Protože je to podle mých poznatků neurotická porucha. Není vrozená ani zděděná. To se sice tvrdí, ale jen proto, aby se tak umlčela kritika. Když prý je někdo jinak orientován, musí se mu dát stejná práva jako heterosexuálům. Ale tento postoj homosexuálům nijak nepomůže. Místo aby pracovali na odstranění poruchy, ještě ji ve své osobnosti posilují.

Takže umění se staví za špatnou věc?

Nechejme stranou, zda je to velké umění. Film „Brokeback Mountain“ dostává cenu již za svůj námět bez ohledu na to, zda je jeho provedení skutečně vynikající. To je záležitost spíše ideologie než estetiky.

Jsou takové filmy škodlivé jen pro mládež?

Nikoliv. Taková mediální ofenzíva vytváří v celé společnosti určitý druh apatie. Potlačuje se tak zdravé odmítání homosexuální praxe. Tak je stále obtížnější zaujmout k homosexualitě správný postoj, protože se dostáváme do společenské izolace. Již ve škole a dokonce ve škole se dětem vtlučují do hlavy, že homosexuální páry jsou docela normální.

Je možno tento trend ve společnosti zastavit nebo zvrátit?

To nevím. Jestliže již i některé církve žehnají homosexuální svazky, místo aby postiženým pomáhaly překonat tento jejich stav, je už ve společnosti málo relevantních skupin, které se proti tomu trendu mohou postavit. Ale kdybychom tento boj ani nezačali, bylo by již všechno ztraceno. Nejnaléhavějším úkolem je podle mého názoru, abychom veřejně odhalovali a napadali nepravdy a neudržitelná tvrzení homosexuálního hnutí a informovali o pravém pozadí homosexuality.

Děkuji Vám za rozhovor.

Osmero blahoslavenství (6)

PÁTÉ BLAHOŠLAVENSTVÍ

*Blahoslavení milosrdní,
neboť oni dojdou milosrdenství.*

Když je naplněno Boží dílo spravedlnosti, zbývá duši, mohou-li to tak říct, zaměřit úsilí na věc více božskou: na dílo milosrdenství.

Spravedlnost je něco, co se v určitém smyslu omezuje na lidskou oblast; milosrdenství překračuje tyto úzké hranice.

Jistě, duše, která hladově a žízni po spravedlnosti, tu a tam překročí meze rozumu a je spravedlivá Božím způsobem. Lidská inteligence může dospět k pochopení pojmu spravedlnost. Ale milosrdenství, které vyhledává strádání, miluje je, osvojuje si je, nosí je ve svém srdci, a to nejen strádání těch, které milujeme, ale dokonce i těch, které nenávidíme, nejen ta, která vidíme působivě oděná, ale dokonce i ta, která jsou hluboká a nesnesitelná, která v nás budí odpor, toto milosrdenství, na které se pohané nemohli ani podívat a lidé je nemohli objevit, takové milosrdenství je něco nebeského, co nám Ježíš přinesl z lůna Otcova.

Je lidské osvojit si strádání těch, které milujeme, ale je božské milovat všechny, i nepřátele. Je lidské mít soucit s určitým utrpením, se slabostí dítěte, s křehkostí mládí, s delikátními slzami vznešené bolesti, ale sklonit se k bídě bez závoje, líbat s láskou strašné rány, objímat něžně duše, které leží v odporném bahně všech lidských odpadků, to je věc, kterou srdce egoistického člověka nechápe, ale je to vlastní Božímu srdci.

Jen ten, kdo je nadměrně bohatý, může rozdávat bez požádání. Jen ten, jehož štěstí nezná mezí, může nacházet potěšení v tom, že obšťastňuje ubohé. Jen ten, jehož srdce přetéká oceánem všech dokonalostí, může sestoupit až do propasti

vší bída, aby je zaplavil hojností své plnosti.

Bůh je milosrdný, protože je nekonečný, my jsme egoisté, protože jsme omezení.

Abychom byli milosrdní, potřebujeme v určitém smyslu být božští; milosrdenství je božská pečeť, je to napodobení Boha: *Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec* (Lk 6,36). Naopak, když Ježíš mluvil o spravedlnosti, nařídil nám: *Jestliže vaše spravedlnost nebude větší než zákoníků a farizeů, nevejdete do nebeského království* (Mt 5,20). Je spravedlnost lidská a božská. Je však jen jedno milosrdenství: ono božské, které se napodobováním odráží v lidech.

Duše, která vystupuje po stupních blahoslavenství, nese v sobě nebeské dary. Ve všech etapách svého výstupu přetrhává těsné lidské formy. Z posledního stupně se vrhá do zápasu s netrpělivým zápalem svých tužeb a v tou-

ze po spravedlnosti překračuje lidské meze a uskutečňuje dílo, které není z této země.

Není však ještě uspokojena. Aby se mohla spojit s Bohem, musí se stát více božskou, a tu se před jejím zrakem otevírají božské horizonty milosrdenství, ve kterých aktivní život dosáhne svého naplnění.

Někdy se pole lidské bída prostírá před duši zpustošené a nesmírné, protože jiné jasnější světlo, ono světlo daru vědění, se obrací na tuto přemutnou pláň.

Duše však nepocituje hluboké zklamání, která zažila na hoře slz. Nyní se dívá na lidské ubohosti tak, jak se na ně dívá Bůh, aby je mohla pochopit, cítit s nimi a ulehčovat jim. A trápí ji nesmírný soucit, tak jako trápil Srdce Kristovo. Proto cítí bolesti všech těch, kteří trpí, a prolévá slzy se všemi, kteří pláčou. Je to nová bolest, hluboká

a plná pomazání, která proniká celou bytostí. Ale neutiskuje ji, protože ani vody tohoto oceánu bída nemohou uhasit oheň lásky, který duši stravuje, spíše se požár této lásky stává ještě strašnější, protože podobný požár božskému začíná přetékat jako nekonečná Láska, aby zaplnil svou hojností všechno to, co je prázdné, aby slzami zavlažil to, co je vyprahlé, aby pomazal svou útechou to, co je zraněné, aby zahřál svým žářem to, co je vychladlé.

Světlo, které vychází z milosrdné duše, je světlo daru rady, které je živější, protože je vyšší a je blíže pramenům nejčistšího světla. Duše tak nazírá ubohosti, podobně jako je nazírá Bůh. Není proto nic divného, že duše chce dělat to, co dělá Bůh, a začne praktikovat Boží milosrdenství.

Úkol, kterého se duše ujímá, je náročný, tak náročný, že když se ho ujal Kristus, potil se krví v Getsemanech a stal se obětí na Kalvárii. Ale není to právě to nejsnadnější a hrdinské, co zapaluje duši neudržitelným zápalem její láskyplné tužby? Pro tuto gigantickou práci má duše k dispozici božskou sílu, kterou jí ve čtvrtém blahoslavenství sdělil dar síly, a cítí v této nové etapě aktivního života božskou zář daru rady, který je bezpečným vůdcem v obtížných věcech a nebeským světlem, které osvěcuje i ty nejvíce křivolaké stezky. ⁽¹⁾

S tímto světlem a s touto silou spojenou s bohatstvím lásky, která se v průvodu ctností v duši rozmnožuje, vrhá se do světa bída, jako se do něho vrhl Ježíš, když byl na zemi. Sestupuje do všech propastí, aniž by se poskvřnila, tak jako světlo sestupuje na všechno bahno a zůstává neposkvřněné. Stane se pro všechny vším, protože v sobě ponese těžké břímě všech a bude v nich šířit s božskou marnotratností poklad útechy, který přijala od nejvyššího Milosrdenství. Tím, jak rozdávat bez mezí, zmenšuje svá bohatství, nýbrž je

obdivuhodným způsobem ještě rozmnožuje.

Je zřejmé, jak toto obtížné a velkodušné cvičení v milosrdenství obohacuje duši. Tak jako malý kámen, který se kutálem na dně potoka nesený proudem vod, vychází z nich čistý a uhlazený, tak duše, která projde potokem milosrdné lásky, se stykem se všemi lidskými ubohostmi očišťuje, zanechává na svém rychlém a namáhavém běhu to, co v ní bylo ještě pozemské, nízké, disharmonické, a nakonec se objevuje před božským zrakem čistější a zářivější.

Její síly se v tvrdé práci znásobily. Námaha každého dne se jí zdá stále příjemnější, bolest stále sladší. Pociťuje stále více v sobě Boží sílu a důvěruje stále dokonaleji v Boží nevyčerpatelnou dobrotu. Proniká stále více do ubohosti těch druhých, protože si je jista mocí, která ji podpírá, a nachází ve svém srdci spojením s milosrdným Srdcem Ježíše Krista stále geniálnější a plodnější prostředky, jak ulehčit utrpení ubožáků.

Její láska tím, že se rozdává, roste, protože taková je vlastnost ohně: čím více hoří, tím více se rozněcuje. Tak jako při požáru podporovaném silným větrem se suchá stébla chvějí, třesou a plameny se vítězně vrhají na všechno, co se může vznítit, rychle se šíří a ve své nespoutanosti šlehají vysoko k nebi, tak duše zachvácená plamenem milosrdné lásky, jakmile zavane vítr Božího Ducha, se roznítí, vrhá se s nezadržitelnou silou všemi směry, objímá cizí ubohosti, a čím více se šíří, čím více dělá pro bližní, tím více se k nebi zvedají plameny její lásky.

Aby zmírnila trápení druhých, zapomíná sama na sebe, ale jsou zde oči, které se dívají: oči Boží. Je zde srdce, které s ní má slitování, tak jako ona má slitování pro své bratry, Srdce Ježíše, který řekl: *Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří, mně jste učinili* (Mt 25,12).

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství (Mt 5,7).

A jaké je to milosrdenství! Duše, která se rozhodne spěchat na pomoc trápení bližního, má také své vlastní trápení, velké a nesmírné: trápení nespáčené lásky. Jestliže ubohost je prázdnota, není hlubší prázdnoty než ta, která je v srdci. Je-li zde nějaká touha, nikdo ji necítí, jen ona. Je-li zde trápení, pak to, co ji sužuje, nemá lidské pojmenování.

Čím jsou obvyklá životní trápení ve srovnání s tímto neobvyklým soužením? Může být něco ta-

kového, jako toto soužení, které má kořeny v hloubce bytosti, kterou pozemská dobra neuspokojují a která své hlubiny vnímá s ži-ovou a oslňující jasností?

Duše měla tu odvahu, že upřela svůj zrak na nekonečné dobro, ale kdo jí ho dá? Udělala to bláznovství, že dala své srdce Milému, který přebývá v nedostupném světle. Kdo ji zavede do těchto propastí? Taková láska se neprodává, není možno si ji zasloužit ani ji dobýt. Jen ruce Milosrdenství mohou udělit takový dar.

Duše v nevslovné ubohosti lásky osvětlená darem rady po-

chopí, že jen milosrdenství člověka může přitáhnout milosrdenství Boží, že k tomu, abychom je mohli vzývat, musíme se mu připodobnit, převzít jeho jazyk. Tak díky svému vnitřnímu soucitu a plodným skutkům ve prospěch ubohých vzývá duše onu Lásku, která se musí stát milosrdenstvím, aby se mohla darovat člověku. A Milosrdenství přišlo, protože nemohlo odolat vlastním vzdechům, a v uších duše zazněl hlas, který není možno zaměnit s žádným jiným: hlas Lásky, která pronesla slovo, které pro svou hloubku jako by vyčerpalo celý jazyk: *Pojď!*

A duše pocítila, že ji uchvátily sladké ruce s něžností matky, která zvedá své dítě, a zdá se jí, že tyto ruce ji pozvedají velice vysoko nad hřeben hory spravedlnosti na štít milosrdenství vysoko nad krajinu, ve které se zmítá aktivní život uprostřed lidských ubohostí. Ty ruce ji posadí s velkou něžností na rozsedlinu nejvyšší skály, kde mají hnízda skuteční orli, kteří hledí na slunce.

Zima pominula, šťastná duše! Ještě padá déšť, ale tam dole. Nový život, život kontemplanace otevírá před tebou nesmírné horizonty. Vstup! Zdá se vstup úzký? Kdybys věděla, kam vede! Tajemná krajina se ti zdá temná? Je to proto, že nové světlo je tak živé, tak intenzivní, že to klame tvůj nedokonalý zrak.

Tvé oči si postupně navyknu na toto nebeské světlo, protože ono samo jsou božské oční kapky, které oči očišťují a uzdravují. A až tvoje oči zapomenou na svůj starý způsob patření, až se jasné a hluboké otevrou pro nové světlo, pro božskou jasnost, budeš nazírat to, co jsi dlouhý čas toužila nazírat: Miláčka, který se v nebi nazývá Láska a který, aby ti mohl ukázat svou překrásnou tvář, musel se nazvat Milosrdenství.

(Pokračování)

BRITOVÉ PRO NÁVRAT KREACIONISMU DO ŠKOL

Více než 40 % z 2000 dotázaných britských občanů pochybuje o evoluční teorii a přeje si, aby se do škol vrátil biblický kreacionismus nebo tzv. „inteligentní projekt“. Pro tento projekt se vyslovili především lidé mladší 25 let. V USA usilují rodiče pomoci soudů prosadit do škol vedle Darwinovy teorie znovu také koncept Stvořitele.

BŮH SE VRACÍ DO KANADY

Volební vítěz kanadské konzervativní strany Stephen Harper ukončil svůj volební projev slovy: „Bůh žehnej Kanadě!“ Taková slova jsou projevem velké odvahy a jsou povzbuzující, protože za dosavadní liberální vlády, která byla u moci 12 let, byla jakákoliv zmínka o Bohu na veřejnosti zakázána. Nový volební vítěz chce v zemi nejen zlepšit daňový a zdravotní systém, ale také snížit kriminalitu a vrátit náboženství.

Za liberální vlády se nesměly při vzpomínce na oběti atentátu 11. září 2001 konat žádné modlitby. Podobně tomu bylo při tragické katastrofě letadla Swissair v září 1998, při které v kanadské poušti zahynulo 229 cestujících.

Tuto změnu postoje k náboženství velice uvítal biskup Frederick Henry.

Kath-net

⁽¹⁾ srov. S. Th. II-II, q. 52. a. 4

V Ježíšově škole (6)

Evangelium podle svatého Marka

Mluvil k nim v podobenstvích

Představme si radost učedníků, kteří slyšeli z Ježíšových úst, že jsou jeho bratři (3,34n). A nyní s překvapením vidí, jak vstupuje na loď, nikoliv proto, aby odplul, nýbrž aby si touto lodí posloužil jako katedrou. Posadil se na lodi jako „Učitel“ a zástup posluchačů se posadil na břehu. Jejich překvapení je ještě větší, když slyší, jak hlásá svou nauku o Božím království v podobenstvích. Marek z nich zde ovšem uvádí jen jedno, a to podobenství o rozsevači.

Začíná slavnostně: *Slyšte!* Je to imperativ, který izraelský národ dobře zná z dob proroků: *Slyš, Izraeli...* a končí slovy: *Kdo má uši k slyšení, slyš!* (4,3.9). Tato výzva nutí posluchače, aby si položil otázku o tom, co právě slyšel. Nestačí poslouchat, je třeba také usilovat o dobré pochopení. Je třeba konfrontovat slyšené slovo s vlastními názory a mít odvahu k hledání **pravdy v sobě**.

Sami s Ježíšem

Když Ježíš s učedníky osaměl, tážou se ho na význam vyslechnutého podobenství. Tu jim řekne: *Vám je dáno poznat tajemství Božího království, ale ostatním, kdo jsou mimo, se všechno předkládá v podobenstvích, aby se stále dívali, ale neviděli, stále poslouchali, ale nerozuměli, aby se neobrátili a nebylo jim odpuštěno* (4,10-12).

Ježíš, snad s bolestí, pozoruje, že jeho působení lidi rozděluje. S radostí se dívá na své učedníky spolu s Dvanácti a vidí, že jsou pod vedením Otce: *Vám je dáno*, tzn. „Otec vám světil službu ve svém království.“ Jeho poslání vůči učedníkům je uvádět je postupně do poznání služby, jejího tajemství, aniž by přitom opouštěl ty, *kdo jsou mimo*, skupinu, která pro nepřítelství se zcela uzavřela vůči zjevení. Ježíš je však nechce opustit, protože chce i jejich spásu, a pro

to musí hledat něco, co by také jim pomohlo změnit svůj postoj. Tím prostředkem jsou podobenství. Ta mluví jakoby o někom třetím, takže se nemohou cítit přímo napadeni. Na konci každého podobenství říká: *Od chvíle, kdy budete mít uši k slyšení, snažte se přemýšlet o tom, co jste slyšeli*. A Ježíš se snaží prorazit zeď, ve které jsou uzavřeni, v naději, že se obrátí. Ježíš miluje všechny. Vtiskněme si do vědomí tento Ježíšův obraz, protože jako jeho učedníci ho musíme následovat.

Vám je dáno...

Ale nyní je Ježíš zcela pro své učedníky, které pokládá za dar od Otce. Jistě, jsou teprve na začátku své formace, proto žádají o pomoc, aby mohli všechno dobře pochopit. Zatím se Ježíš omezuje na podobenství o rozsevači. Vysvětlení ostatních věcí je dobré odložit zatím na pozdější dobu (4,34b). Zatím je pro ně dosti náročné pochopit podobenství o „rozsevači“. Kdo čte Ježíšova slova pozorně, cítí, že v něm vyvstává otázka, na

kteřou musí dávat odpověď svým životem: **Jakou hodnotu má pro vás moje podobenství?**

Výklad podobenství mluví o čtyřech různých situacích, ve kterých se posluchači mohou nacházet (4,15-20). Je logické, že učedníci se nenacházejí v situaci *semene, které padlo na cestu*: To je situace těch, kteří *jsou mimo*, zcela uzavřeni před poselstvím (v. 15). Ale nenacházejí se ještě ani v situaci *těch, kde padlo na dobrou půdu*. Pro ty **nejvyšší hodnotou a pravidlem jejich života je Ježíšovo slovo, pro ně žít je Ježíš**. U nich není rozporu mezi jejich životem a slovem, které hlásají.

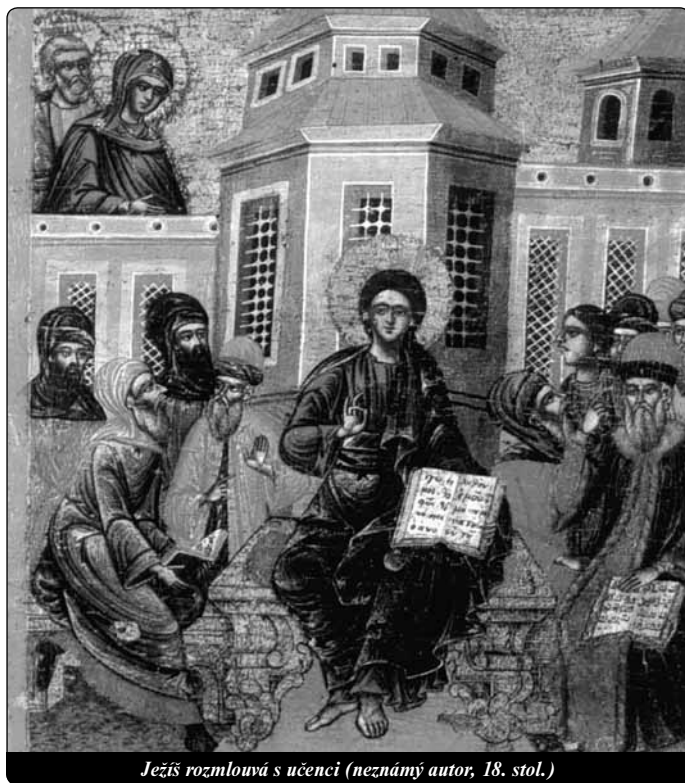
Taková kategorie není u učedníků zatím ještě skutečností. Ježíš zde mluví o ideálu, cíli, kterého je třeba dosáhnout. A cesta k němu se jeví jako tvrdá i pro nás, kteří jako Ježíšovi učedníci jsme teprve na začátku své formace nebo hledáme jak zdůvodnit důsledně svou víru. Ježíš neskrývá obtíže, které musíme překonat, aby se jeho slovo stalo pro náš život rozhodujícím. Dělá to s velkým citem a pochopením, začíná proto od vnějších obtíží, které jsou méně tvrdé.

Podobní kamenitému terénu

Ti, kteří představují „kamenitý terén“ (4,16-17), přijímají slovo Páně s radostí, ale když *nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadají*. Blokuje je „strach“, **nejsou vytrvalí** (jsem u slovníku hodnot). Nejsou ochotni trpět nebo dokonce být pronásledováni kvůli Slovu, tzn. ocitnout se v nebezpečí vlastního života. Jejich život tedy osciluje mezi radostí ze slyšeného a **nestálostí** ve vlastním životě. „Slovo“ není pro ně ještě nejdůležitější volbou, absolutní hodnotou, pro kterou stojí za to utkat se s těžkostmi a vystavit se nebezpečí vlastního života. Ten má pro ně větší hodnotu. Takové smýšlení chce Ježíš změnit. Pro něho je Otcovo „slovo“ nejvyšší hodnotou a na něm staví celý svůj život. Chce, aby tomu tak bylo i u jeho učedníků.

(Pokračování)

Z *Maria Ausiliatrice* 4/2003
přeložil -lš-

Ježíš rozmlouvá s učenci (neznámý autor, 18. stol.)

Z tragédie se stal zázrak (dokončení)

Následující den jsem vyprávěla zdravotním sestřám, zvláště si vzpomínám na Angelu, všechno to, co mi Matouš sdělil, a ony mi s nadšením a štěstím potvrdily, že se skutečně muselo stát něco neuvěřitelného, zvláště po tom dosavadním strašném průběhu nemoci, která se neúprosně zhoršila dne 21. ledna. Teprve z rozhovoru s nimi jsem se dověděla o strašných obtížích, a to mě utvrdilo v přesvědčení, že došlo k Božím zásahům a že lékaři, jakkoliv vynikající, svědomití a hluboce lidští, byli zde nástrojem v Jeho rukou. Zvláště mě zranila a poděsila jedna Angelina věta, jak při vzpomínce na ono smutné ráno, kdy se Matoušův stav prudce zhoršoval, již myslela na to, jak bude muset chlapcovo tělo umýt a snést dolů. Z toho jsem vyrozuměla, že myslela na jeho smrt. Celá jsem se roztrásla a pouhá tato představa mi vzala dech. Obrátila jsem se k Matoušovi, který byl ztrápený, ale živý, zavřela jsem oči plné slz a řekla jsem si pro sebe: „Ježíši, Maria, díky, díky, díky!“ Krátce nato vstoupil do boxu lékař Del Gaudio a řekl, že slyšel o Matoušově snu a že to byl právě on, kdo byl tehdy u něho a ošetřoval ho spolu s dr. Salvatore a dalšími, nevím už kterými. Stál u jeho hlavy právě tehdy, když se zdálo, že nastal jeho konec. Požádala jsem ho o vysvětlení a on mi vyprávěl, že jeho srdce se zastavilo a puls byl neměřitelný, dech se zastavil. V tu chvíli si mysleli, že chlapec „ztratili“, jak říkají ve svém žargonu. Byli si vědomi, že už nemohou dělat vůbec nic, a byli z toho zničení. A v tuto chvíli právě doktorka Salvatore, podnícena nějakým vnitřním hlasem, ho vyzvala, aby udělal poslední pokus. Doktor Gaudio odpověděl: „Zkusíme to, ale otec Pio musí řídit naše ruce.“ Aplikovali mu adrenalin, nikoliv jednu, nýbrž pět ampulek. Z toho jsem ja-

ko laik pochopila, že se jednalo o velkou dávku, jaká se obvykle nepoužívá, a Matouš na to reagoval nikoliv tak jako na předávkování, ale tak, že začal žít. Lékaři jistě dokážou vysvětlit podrobně a technicky, co se vlastně stalo a proč. Já jsem jen zakusila po velkém utrpení velké štěstí, že mohu být zde a vidět svého syna ještě živého.

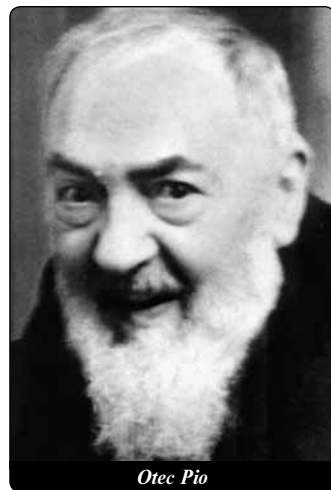
7. února 2000

Je večer 19 hodin a já se modlím a děkuji Bohu za to, co se stalo, a tisknu přitom ruku Matoušovi, který stále ještě zjevně trpí, ale je živý. Živý! Cítím potřebu někomu vyprávět to, co mi chlapec sdělil. Ale nevím, jak a komu, a prosím o pomoc Duchu Svatého. A v tom okamžiku přišel otec Hyacint. Přišel, aby se podíval na Matouška, který právě spal, a položil mu na rty relikvii otce Pia, kterou dostal právě v těchto dnech, nevím už od koho. Když jsem ho spatřila, zeptala jsem se ho, zda mu kostelnice Marie něco vyprávěla. Odpověděl, že ne, a celý šťastný naslouchal mému vyprávění o Matoušovi. Nakonec mi s úsměvem řekl: „Utrhli jsme si modlitbami od Pána tento zázrak, ale protože ostatní to nevědí, musíme počkat, až Matouš opustí resuscitační pokoj. My už víme, má-

me jistotu, že se stal zázrak, ale aby byl úplný, aby Pán dále působil, musíte být v milosti Boží, v milosti Boží!“ A já jsem naslouchala jeho slovům v přesvědčení, že se mu dostalo osvícení. Modlíme se společně za Matouše a přidáváme Anděl Páně a Sláva Otci. A já se v srdci připravuji na čekání.

12. února 2000

Matouš byl dnes, dříve, než se předpokládalo, přemístěn na dětské oddělení. Je ještě plný ran, vředy jsou četné a hluboké, má ještě tracheostomii a gastrostomii, svaly jsou hypotonické, nemůže se hýbat, nicméně jeho stav se pomalíčkou zlepšuje jako „mravenčími“ kroky. Tak to o něm řekla Růžena, milá přítelkyně ze Salerna, která se za něho mnoho modlíla, a ujišťovala mě, že chlapec se ze všeho zotaví. Moje radost je nesmírná a stejně tak i Matoušova. Dívám se na kříž a přemýšlím tak, jak jsem to mnohokrát četla: „Pane, otevři mé rty, a má ústa tě budou chválit!“ Přijetí, jakého se Matoušovi dostalo na pediatrii, je obdivuhodné. Také zde mu všichni drželi palce a otevřeli dokonce na jeho počest láhev šampaňského. Doktor Pellegrino, který byl nejen pro něho, ale pro nás všechny jako anděl strážce,

Otec Pio

ho uvítal spolu s doktorem Gorgoglionem. Odpoledne nás znovu navštívil bratr Hyacint a tentokrát mě poprosil, abych rychle napsala na lístek několik slov o tom, co se stalo, aby to mohl předat otci Gerardovi, protože podle jeho názoru nastal okamžik, aby o tom jasně a zdrženlivě uvědomil vicepostulátora svatořečení. Vyprávím mu, že jsem obdržela v předchozích dnech modlitbu otce Pia, onu z roku 1934, a otec Hyacint mi s uspokojením vysvětluje, že to byl on, kdo mi ji poslal. Měl ji ve zpodobnění právě v těch dnech, kdy bylo s Matoušem zle, a jeden poutník, který přišel z Foggia, pocítil neodolatelné vnuknutí, aby zašel do San Giovanni Rotondo a předal fráterům fotokopii, ve které jsem našla větu naděje. Otec Hyacint se při mém vyprávění usmíval, nijak ho nekomentoval, pak vzal svoji relikvii otce Pia a dal ji políbit mně i Matoušovi a pak také obrázek Ukřižovaného, který dostal od otce Pia v roce 1934 a na kterém byla ona obdivuhodná slova, která mi dodala síly v oněch dnech resuscitace mého dítěte. Právě s touto modlitbou se mi dva dni předtím stala zvláštní věc, kterou si teď uvědomuji: jak jsem seděla na svém lůžku a přepisovala si první stránku z dopisu otce Pia (toho dopisu, který jsem otevřela v den tragédie a ve kterém jsem našla naději) a zatímco jsem v slzách štěstí děkovala Pánu, že mi po bo-

Gerardo di Flumeri, postulátor procesu svatořečení P. Pia, a uzdravený Matouš

lesti poslal potok sladkosti, znovu jsem pocítila jako v sakristii vůni květů, jako by mi otec Pio chtěl říct: „Vidiš, byl jsem a stále jsem u Tebe.“

Fráter Hyacint se mě zeptal, jestli cítím vůni, jaká z něho vychází. Necítila jsem nic a podívala jsem se na něho poněkud zmatená. Nicméně několik okamžiků poté, co odešel, byla jsem obklopena na chvilku neuvěřitelně sladkou a vzácnou vůní květů. Před chvílí snad bych tomu nebyla schopná uvěřit. A nyní, když stojím a dívám se na Matouše, který si hraje pokojně se svými maňásky, přicházejí mi na mysl slova z Mojžišova kantika: „Moje síla a můj zpěv je Hospodin, On mě zachránil.... Kdo je jako Ty, strašný ve svém jednání, který působíš zázraky?“

24. února 2000

Mluvila jsem s otcem Gerardem a měla jsem přítom strach, protože je mlčenlivý, jeho zrak je pronikavý: zkoumá tě, zvažuje. Vyprávěla jsem mu o Matoušově nemoci a uzdravení, o své hluboké lásce k otci Piovi, o tom, jak jsem se s ním seznámila z jeho dopisů, o tom, že ať bude rozhodnutí jiných lidí o tomto případě jakékoliv, moje hluboké přesvědčení matky a věřící ženy zůstane takové, že můj syn se vrátí k nám, protože Pán ho nezaslouženě uzdravil, zasáhl, aby nás potěšil ve svém nesmírném milosrdenství, a to na přimluvu našeho drahého otce Pia. Pak jsem se vrátila k Matoušovi a vysvětlila jsem mu, že jsem vylíčila otci Gerardovi jeho sen s otcem Piem (o kterém věřím, že to bylo skutečné setkání). A Matouš mi vypráví – nyní je mu už lépe – některé podrobnosti: „Víš, maminko,“ řekl mi, „já jsem spal a díval jsem se zezadu na postel, na které byly hadice, pak v jistém okamžiku jsem viděl ze dveří boxu vstupovat záblesky silného světla. Světlo mě probudilo a nyní jsem viděl otce Pia a pak po druhé straně anděly.“ „A co sis myslel o tom světle?“ „Myslel jsem,

Matouš při svatém přijímání během procesu svatořečení P. Pia

že to byl Ježíš!“ Jsou to silná slova, ale já dělám, jakoby nic. Po chvíli Matouš dodal: „Já jsem se viděl a bylo mi dobře!“ „A cítil jsi něco?“ zeptala jsem se ho. „Ne, nic, bylo mi dobře a necítil jsem nic. Ale když jste mě vzbudili, bylo mi zle a byl jsem sám, protože otec Pio a andělé už tu nebyli, já jsem je hledal a velice jsem trpěl.“ Mlčela jsem několik minut a přemýšlela a pak mě napadla otázka: „Promiň, Matouši, říkal jsi, že jsi byl s otcem Piem.

Proč si jsi tím tak jist?“ „Protože je to ten, kdo je zde na fotografii,“ řekl mi a ukázal na fotografii zavěšenou v nemocničním pokoji. „A ostatně, v domě otce Pia ho máme ve všech pokojích!“ „Máš pravdu, Matouši, dobře ho znáš, proto mi vysvětl. Když jsi byl s ním, proč jsi ho o nic nepožádal?“ Matouš mi s povzdechem řekl: „Protože jsem nemohl mluvit, maminko. Zapomněla jsi, že jsem měl trubici? Ale podruhé už jsem s otcem Piem mlu-

Nemocnice P. Pia během procesu jeho svatořečení

vil!“ „A kdy?“ ptám se ho. „Několik nocí později, když jsem se probudil, zdálo se mi, že jsem s otcem Piem vykonal cestu, už jsem ti o tom vyprávěl, a uzdravil jsem jedno nehybné dítě, nevzpomínáš si, maminko? Vyprávěl jsem to také strýci Janovi. Já a otec Pio jsme tu noc podnikli zvláštní let. On mě vzal za ruku a šli jsme spolu do slavného města, jak se jmenuje, maminko?“ „Nevím Matouši, Neapol, Foggia!“ „Ne, maminko, město s domy, které neznám. Šli jsme tam spolu!“ Zastavil se na chvíli a pak s upokojením řekl: „Řím, byl to Řím!“ „A co jste šli dělat do Říma?“ ptám se celá zvědavá. „Byli jsme tam v nemocnici, kde bylo jedno 11leté, velice nemocné dítě, zdálo se mi, že ho znám, a otec Pio řekl, nemluvil ústy, ale myšlenkami: »Matouši, chceš ho uzdravit?« A já jsem se ho zeptal: »Jak se to dělá?« A on: »Silou vůle.« Dítě se probudilo a já jsem pak už otce Pia neviděl!“ Já jsem po těch slovech mlčela a vzpomněla jsem si na to, co vyprávěl zvlášť mně a zvlášť strýci Janovi na resuscitaci několik dnů po probuzení. Oběma řekl v různou dobu, že měl sen, ve kterém uzdravil ztuhlé dítě. My jsme však tomu nevěnovali pozornost. A já jsem si nemohla myslet, že po takových dnech si znovu na to vzpomene a bude vyprávět s takovými podrobnostmi, jak se účastnil hypotetické cesty otce Pia. Nejsem schopná dát význam jeho slovům, ale jedna věc je jistá: Matouš vypráví své sny s jistotou a přesvědčením. Jen Pán zná smysl všeho toho, co se stalo v naší rodině. Mám jistotu, že nám stál nablízku a že nám žehnal díky přimluvě a laskavým prosbám otce Pia, který za své pozemské pouti říkával: „Posláním mne jakožto kněze je vroucně prosit, prosit Boha o sílu pro lidskou rodinu.“ A tak se také stalo, drahý otče Pio. Objal jsi nás ve zkoušce a doporučil nás Bohu.

Sanità Maria Lucie Ippolito
Překlad -lš-

ZÁZRAK PRO JANA PAVLA II.

Italský list Il Messaggero přinesl 30. ledna zprávu o zázračném uzdravení, které má posloužit v procesu blahorečení Jana Pavla II. Jedná se o uzdravení nejmenované řeholní sestry z Francie, která léta trpěla Parkinsonovou nemocí a byla z této nemoci náhle zcela uzdravena. Jedná se o stejnou nemoc, jaká byla zjevná u Jana Pavla II. v posledních letech jeho života. Podrobnost případu uzdravení sdělil postulátor procesu Sławomir Oder.

PŘEMÍRA SLOV

Akademický spirituál v Linci Peter Paul Kaspar, ačkoliv je jinak nadmíru progresivní, vyslovil se kriticky a v konzervativním duchu k přemíře slov, jimiž je zatížena mešní liturgie. Trvá na tom, aby se přesně dodržovaly texty liturgických knih. Ve mši svaté se začalo příliš mluvit. Jsou dva druhy řeči v liturgii: závazná řeč modlitby, na které nemá kněz právo nic měnit, a otevřená řeč homilie, která se od řeči modlitby liší. Všechna ostatní minikázání pokládá za jakýsi druh slovní rakoviny. „Držím se mešních knih, protože jsem udělal tu zkušenost, že všechny vlastní improvizace a vsuvky nejsou k ničemu. Také posvátné ticho je podstatnou součástí liturgie. V době, kdy se všude tolik mluví a tlachá, neměli bychom dělat totéž, nýbrž nabídnout věřícím kontrastující opak. I hudba je liturgickou řečí a měla by podle toho vypadat.“

HROZBA HLADU V KENI

Dva miliony obyvatel v Keni jsou vážně ohroženy hladem v důsledku dlouhotrvajícího sucha. Je to 10 % všeho obyvatelstva. Jedná se hlavně o východní a severovýchodní území na hranici se Somálskem. Katolická církev je institucí, která v tomto ohrožení poskytuje postiženým nejúčinnější pomoc.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

ko záluďné viry, které nahlodávají tělesné i duševní zdraví organismu a tragické důsledky se mohou projevit s odstupem jako nezvratné a nenapravitelné poškození. Ještě že Bůh je k nám milosrdný a varuje nás před hroziící záhubou! V řadě katechezí Svatého otce o obsahu žalmů jsme opakovaně slyšeli, že Hospodin je svrchovaný vládce, který řídí běh dějin. To, co přitom z povrchního pohledu vypadá jako Boží hněv a trest, byl v podstatě nástroj a prostředek, jímž milosrdný a milující Otec přiváděl Boží lid k návratu a k nápravě. Kdykoliv se vyvolený národ odvrátil od Hospodina k smilstvu a falešným modlám, napomínal ho Hospodin nejdříve hlasy proroků, a když lid jejich varování nedbal, vystavil ho útisku pohánů. Když Pán stáhl svou ochrannou ruku, tu Izraelitům nepomohla ani Hospodinova archa, kterou ukořistili nepřátelé. (Nepřipomíná nám to ztrátu Jeruzaléma a Konstantinopole?)

Bůh však může „trestat“ i jiným způsobem: Mluví o tom v žalmu 81: „Slyš můj národe, chci tě napomenout. Nesmíš mít boha jiného. Ale můj národ na můj hlas nedbal. Nechal jsem je tedy v zatvrzelosti srdce, ať si žijí podle svých nápadů!“ Ty lidské „nápady“ však mohou být tragické. V současné době máme tendenci zlehčovat hříchy a málo se mluví o jeho následcích. Ve starých katechismech se lidé např. dověděli, že hříchy proti šestému přikázání mimo jiné podlamují vůli, zatemňují rozum a vedou k nevěře. Výmluvným příkladem takového pomatení na rozum byl útok sodomských homosexuálů (včetně chlapců) na Lotův přibýtek (viz Gn 19,4n). Stojí za to si tuto zprávu pozorně přečíst.

Vraťme se k příkladu ze současnosti. Jak velice se od dob „sexuální revoluce“ zatemnil lidský rozum, ukazuje současné záko-

nodárství tzv. vyspělých států: osobují si právo (za souhlasu mnoha křesťanů) uzákonit jednání, která jsou v rozporu s lidskou přirozeností, a dokonce stíhají toho, kdo si dovolí nazvat je pravým jménem. Počínajíc Sodomou učí nás dějinná zkušenost, že to byl vždy příznak poslední fáze degenerované společnosti odsouzené k zániku. Bohužel, ještě žádný pomatený si nepřiznal, že je pomatený. Naopak. „Ti, kteří opouštějí Zákon, vychvalují svévolníka.“ „Boháč se zdá sám sobě moudrým.“ „Kdybys pošetilce roztloukl na padrt, pošetilost z něho nedostaneš,“ praví kniha Přísloví. Svou pošetilost pozná blázen teprve tehdy, až spadne do jámy, kterou si vykopal. A tak se zdá, že svou pošetilost pozná Západ teprve v tom, až se vyhrotí jeho konfrontace s islámem, se kterým má co do činění již 1 500 let jako s „bičem Božím“.

Zatím ve své hluboké pošetilosti nevynechá žádnou příležitost a islámský svět provokuje a podněcuje ho k tomu, aby se stále více radikalizoval a mobilizoval. Provokuje ho svou vojenskou silou, která dohání k odvetě. Provokuje ho svým bohatstvím, na které spoléhá, ale zapomíná, že klíč k tomuto vrátkému bohatství drží ve svých rukou arabský svět. Provokuje ho svou povýšeností, která však vytrvale burcuje sebevědomí muslimů. Provokuje ho svou liberální nezávaností a nebere na vědomí, že tím jen upevňuje islám v přesvědčení, že je povolán, aby konečně vystřídal křesťanství a ze všech národů učinil vyznavače Alláha a jeho proroka Mohameda.

Tím vším Západ jen stále více prohlubuje svou pošetilost. Už nyní je stále více bezradný, jak uplatňovat své demokratické hodnoty, na kterých si tolik zakládá: toleranci a svobodu. Mo-

derní člověk si myslí, že se osvobodil z područí dobrotivého Boha, a zatím stojí před jeho dveřmi náboženství založené na otročké služebnosti strachu. Zdálo se mu nesnesitelné žít jako dítě dobrotivého Boha, ke kterému může volat Abba, a tak má Otce vystřídat necitelný a nedostupný Alláh. Bylo mu zatěžko přijmout přikázání milosrdného Boha, který je láska, a hrozí mu bezcitné islámské právo, které nezná odpuštění, ale bez milosti barbarsky trestá. Kdo není slepý, uvědomuje si, jak se krok za krokem stahuje smyčka nového babylonského zajetí.

Co si mají v této situaci počít ti, kteří ještě pevně věří v jednoho Boha ve třech osobách a ocitají se mezi dvěma protikladnými světy jako mezi dvěma mlýnskými kameny? Uvědomit si svou odpovědnost. Hledat v Koránu jiskry Ducha Svatého a jeho inspiraci je totéž, jako bychom hledali jeho plody u ariánů, gnostiků či Pelagia. Když ďábel citoval při pokušení Pána Písmo, sotva to učinil z vnuknutí Ducha Svatého. Žádné učení, které odsoudilo pod vlivem Ducha Svatého již apoštolové a první koncily, nebylo tak záluďným bludem jako islám, který má s Abrahámem společné jen to, že je lživým překroucením židovsko-křesťanské víry. Jak praví apoštol Jan, tak se projevuje nikoliv Duch Boží, ale duch antikristův. Správné poznání pravdy není však pro nás důvodem k nenávisti vůči vyznavačům islámu, nýbrž k hlubokému soucitu se všemi, kteří jsou jako ochrnutí a posedlí v jeho nemilosrdném zajetí. Zatím s ním nikdo nic nepořídil, ani sv. Cyril ani sv. František. Jen Matka Boží ho zatím dokázala vítězně zadržet v souladu s posláním, které jí bylo svěřeno již v ráji. Ona nám také prorocky už po staletí ukazuje jediné východisko, když nás varuje a vyzývá: „Pokání, pokání, pokání!“

-red-

Marta Robinová a Garabandal

Jméno Marty Robinové podobně jako otce Pia září jasně na obloze Církve. Jednoho dne se jí zjevil Pán Ježíš a řekl: „Vybral jsem si tě, abys prožívala moje utrpení nejdokonalejším způsobem. Od dob mé Matky ani nikdo po tobě je v Církvi nebude prožívat v takové plnosti. Abys je mohla prožívat úplně, nikdy neusneš, stále více budeš postupovat v utrpení. Spát by znamenalo odložit utrpení. Budeš trpět stále více.“

Moje první setkání s Martou Robinovou se uskutečnilo v letech 1949–1950 u příležitosti rekolekce, která se konala v Châteuneuf-de-Galaure. Od té doby jsem obdržel mnoho milostí díky jejím radám, modlitbě a zásluhám, za které se nikdy nedokážu dostatečně odvděčit ani jí ani Pánu. Během každých rekolekci v Châteuneuf-de-Galaure dostalo se mi té milosti rozmlouvat s Martou v jejím domě v La Plaine. Nejdůležitější rozmluva se konala v prvních měsících 1971. Týkala se výlučně Garabandalu. Nejdříve bych chtěl vysvětlit hlavní problém, před který jsem byl postaven.

Pater Materne Laffineur, první francouzský kněz, který se ujal šíření poselství Garabandalu ve Francii, byl povolán na věčnost 28. listopadu 1970. Při své průkopnické práci mě již dávno předtím prosil o spolu-

práci. Byla velmi zásadní a bratrská... Jelikož jsem dobře poznal onu komplikovanou situaci, obával jsem se po jeho smrti velkých těžkostí. Nakonec to bylo ještě horší. ... Nemám nyní v úmyslu to popisovat. Rozhodl jsem se, že několik měsíců budu zachovávat mlčení, modlit se, přemýšlet a pozorovat, co se bude dít. Nakonec jsem přijel do Châteuneuf-de-Galaure, abych se setkal s Martou Robinovou. Nikdy nezapomenu na tuto rozmluvu.

„Drahá sestro, jak víte, zabývám se Garabandalem.“

„Ano, otče...“

„Spolupracoval jsem s otcem Laffineurem. Zemřel v listopadu a všechno, co potom následovalo, bylo...“

„Špína.“

„Vidím, že jste informovaná. Přicházím Vás požádat o radu. Pokud jde o mne, situace mi připadá tak těžká, že bych se chtěl už věnovat jen farnosti Chazay d'Azergues. Mám tam dosti práce.“

Odpověděla velice rozhodným a skoro ostrým hlasem:

„Takže jste se rozhodl, milý otče, že všeho necháte!“

Ta slova mě zasáhla přímo do srdce a já jsem mlčky čekal na další.

„Ovšem co je třeba udělat, otče, jestliže jste obdržel tolik milostí?“

„Rozumím, sestro Marto. Je třeba, abych se dal znovu do práce a začal opět šířit poselství z Garabandalu! Ale když to udělám, dostanu mnoho ran klackem ze všech stran, od kněží, generálních vikářů, dokonce rány biskupskou berlou!“

„Tak dobře. Obětujte je dobremu Bohu. Vyprávějte mi o dětech z Garabandalu!“

Udělal jsem to. Marta naslouchala, občas mě požádala o doplnění. Nakonec mi řekla:

„Povězte těm čtyřem dětem, že se za ně každý den modlím.“

Čas vymezený na rozhovor se chýlil ke konci. Marta mi řekla:

„Chcete, abychom se společně pomodlili Otče náš a Zdravas?“

„Ano, Marto. Za děvčata z Garabandalu, za biskupa, za sestru z Ohniska lásky i za rány klackem!“

„Ano, otče.“

Otče náš... Zdravas Maria...

„Marto, souhlasíte, aby můj anděl strážný zval každý den vašeho anděla, aby se účastnili mé mše svaté?“

„Ano, otče, budu se modlit spolu s vámi.“

Naše setkání skončilo jak obvykle požehnáním, které jsem jí udělil s hlubokým vzrušením. S lehkým a odvážným srdcem jsem odešel do kaple Ohniska lásky. Na kolenou před Pánem jsem složil díkyčinění za obdržené světlo. Potom jsem se obrátil k nejsvětější Panně a řekl jsem: „Nejsvětější Matko, rozuměl jsem, dobře jsem rozuměl. Ty to žádáš. Začnu opět své putování..., jsem připraven jít pro Tebe až na konec světa.“

Potkal jsem se s Martou ještě vícekrát. Pokaždé jsme mluvili o Garabandalu. Zajímala se o to, jak šířím poselství. Ráda poslouchala novinky o čtyřech dě-

Marta Robinová

tech z Garabandalu, o jejich rodinách, a zvláště o biskupovi ze Santanderu.

Svědectví o Garabandalu a Martě Robinové podává také biskup J. Bretault. Jednoho dne jsem ho přivezl do Châteuneuf-de-Galaure, kam velice rád přijížděl. Uložil jsem mu, aby vyřídil pozdrav Martě, a požádal ho, aby jí položil krátkou otázku. Odpovědi na krátkou otázku se stala dlouhá zpráva, kterou pro mne ihned sepsal se slzami v očích před Nejsvětější Svátostí... Biskup J. Bretault byl velice překvapen množstvím informací, které měla Marta o obtížích spojených se šířením poselství Garabandalu ve Francii po smrti otce Laffineura. Uložila mu, aby mi dal několik zvláštních rad, které se pro mne staly velice užitečné a účinné.

Je nesporné, že Martu Robinovou velice dobře znali a milovali papežové Pius XI., Pius XII., Jan XXIII., Pavel VI. i Jan Pavel II. V té malé venkovance přebývala moudrost Ducha Svatého. Přicházeli k ní obyčejní lidé i velcí tohoto světa, aby jim poradila ve vážných problémech, často velice zkomplikovaných. Pro jedny i druhé byla pokorným prorokem a bezpečným vůdcem. Jak by mě mohla poslat do slepé uličky, když mně, ubohému knězi, pomáhala získat rovnováhu a znovu se ujmout práce na šíření poselství Matky Boží z hory Karmel v Garabandalu? Pro tuto evangelizační práci byla a zůstane Marta Robinová v mém kněžském životě světlem a pomocí.

Překlad -lš-

Dívky, které přijaly poselství Panny Marie z Garabandalu

Další část četby na pokračování „Výzvy fatimského poselství“ bude uvedena až v příštím čísle.

**FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SVATÉ CECILIE
v Ústí nad Orlicí, 11. ročník – sobota 7. října 2006**

Cecilská hudební jednota Ústí nad Orlicí, Římskokatolická farnost – děkanství a Město Ústí nad Orlicí vyhlásují 11. ročník Festivalu duchovní hudby svaté Cecilie. **Sobota 7. října 2006 – chrámové sbory.** Festival bude zakončen společně zpívanou mší svatou z památky Panny Marie Královny. Na výběrový festival se může přihlásit každý chrámový sbor na adrese: Římskokatolická farnost – děkanství, Kostelní 19, 562 01 Ústí nad Orlicí. Obálku označte slovem „FESTIVAL“.

Informace: www.chj.cz nebo Oldřich Heyl, tel.: 461 612 379, mobil: 603 978 462, e-mail: oldrichhey@seznam.cz.

Zájemcům obratem zašleme přihlášku a podrobné podmínky festivalu (včetně společně zpívaných skladeb při mši svaté). O informace žádejte neprodleně, uzávěrka přihlášek je 31. března 2006.

V pondělí 20. února 2006 v 18 hodin v Praze u sv. Josefa na Nám. Republiky bude sloužena **mše svatá** ke cti Božího Milosrdenství a sv. Filomeny za **pomoc Boží pro P. Filipa M. Antonína Stajnera**. Celebrique P. Šimon Batory OFMCap.

Matice svatokopecká zve zájemce na besedu s naším farníkem p. Oslíkem na téma **Toulyk Cařihradem**, spojenou s promítáním, která se koná v neděli 26. února 2006 od 16 hod. ve Francouzském sále svatokopecké fary.

Setkání zájemkyň o benediktínskou spiritualitu bude 25. 2. od 9 hod. v Praze – Břevnově. Bližší informace na: benediktinky@centrum.cz, tel. 220 406 111 a příp. pouze SMS na mobil 604 918 825.

MEDŽUGORJE – 4. 5.–10. 5. a 31. 5.–6. 6. – 1950 Kč • **LURDY – LA SALETTA** – Ženeva, Lyon, Ars – 13. 5.–20. 5. – 6600 Kč • **VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH** – Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat, Santiago de C. – 15. 5.–27. 5. – 10 990 Kč • **IZRAEL – SINAJ** – odlet z Prahy, biblický okruh + Mrtvé moře s výstupem na Mojžíšovu horu v Egyptě, kvalitní hotel, polopenze, pojištění – 22. 5.–1. 6. – 15 590 Kč!!! • **ISLAND** – okruh celým ostrovem – gejzíry, sopky, ledovce aj. – 5. 6.–13. 6. – 35 990 Kč • **MEDŽUGORJE** – 4+0 – Klasik – 25. výročí 1. zjevení – 21. 6.–27. 6. – 1950 Kč • **MEDŽUGORJE** – 4+4 – s pobytem u moře – 21. 6.–1. 7. – 3 890 Kč.

Informace a přihlášky: AVETOUR – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, mobil: 602 441 670, internet: www.avetour.cz, e-mail: info@avetour.cz.

Bratři redemptoristé vás srdečně zvou na **postní duchovní obnovu**, která se koná v sobotu 18. března 2006 na **Hoře Matky Boží – Králíky** s následujícím programem: 9.00 úvodní slovo • 10.00 adorace a příležitost ke svátosti smíření • 11.00 mše svatá • 12.00 oběd v klášteře • 13.00 pobožnost křížové cesty • 14.00 mariánská pobožnost, uctívání milostného obrazu, zakončení. Duchovní obnovou nás bude provázet P. Evžen Martinec, opat starobrněnský.

„Zázračná medailka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 725 Kč, střední (16 mm) – 1 285 Kč, velká (19 mm) – 1 890 Kč. Zasiíláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. L. Novotná, P. Bezruč 4, 783 35 Horka n. M. – Chrámová služba, mobil: 721 428 521.

KATOLÍCI A ZÁCHRANA ŽIDŮ V ITÁLII

Italské vyslanectví v Izraeli a Italský institut kultury v Tel Avivu připravily vydání knihy „Spravedliví v Itálii“, která zachycuje životy stovek Italů – včetně kněží a řeholníků – kteří v letech 1943–1945 zachraňovali Židy před nacisty. Kniha vyšla v nakladatelství Mondadori, přípravě práce provedl Jad Vašem. Historička Liliana Picciotto při prezentaci uvedla, že z 32 000 italských Židů bylo 8 000 deportováno a 24 000 zachráněno. Z knihy vyplývá významná úloha Církve při záchranných akcích.

Zenit – Res Claritatis

Liturgická čtení

Neděle 19. 3. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 20,1–17

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

2. čt.: 1 Kor 1,22–25

Ev.: Jan 2,13–25

Slovo na den: Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.

Ev.: Mt 5,17–19

Slovo na den: I nejmenší přikázání.

Čtvrtek 23. 3. – připomínka sv. Turibia z Mongroveja

1. čt.: Jer 7,23–28

Ž 95(94),1–2.6–7.8–9

Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezavrzujte svá srdce.“*)

Ev.: Lk 11,14–23

Slovo na den: Vyháním demony prstem Božím.

Pondělí 20. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16

Ž 89(88),2–3.4–5.27+29

Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)

2. čt.: Řim 4,13.16–18.22

Ev.: Mt 1,16.18–21.24a

nebo Lk 2,41–51a

Slovo na den: Nechtěl ji vydat pohaně.

Pátek 24. 3. – ferie

1. čt.: Oz 14,2–10

Ž 81(80),6c–8a.8bc–9.10–11ab.14+17

Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)

Ev.: Mk 12,28b–34

Slovo na den: Nejsi daleko od Božího království.

Úterý 21. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,25.34–43

Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)

Ev.: Mt 18,21–35

Slovo na den: Měj se mnou strpení.

Sobota 25. 3. – slavnost Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10–14

Ž 40(39),7–8a.8b–9.10.11

Odp.: srov. 8a+9b (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

2. čt.: Žid 10,4–10

Ev.: Lk 1,26–38

Slovo na den: U Boha není nic nemožného.

Středa 22. 3. – ferie

1. čt.: Dt 4,1.5–9

Ž 147,12–13.15–16.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	19. 2.	20. 2.	21. 2.	22. 2.	23. 2.	24. 2.	25. 2.
Antifona	1028	1044	1060	1309	1708	1106	1666
Žalm	783	783	786	786	786	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1310	1708	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1310	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1310	1710	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	694	1049	1065	1311	1313	1111	1669
Prosby	1033	1049	1065	1675	1711	1111	1655
Záv. modlitba	695	1050	1309	1311	1313	1112	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	792	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1311	1100	1115	1130
Záv. modlitba	695	1054	1069	1311	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1310	1714	1117
Antifony	1025	1040	1056	1071	1312	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1678	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1312	1717	1120
Ant. ke kant. P. M.	694	695	1059	1074	1313	1314	695
Prosby	1028	1043	1059	1074	1681	1718	1121
Záv. modlitba	695	695	1060	1309	1311	1313	1122
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

BŮH NENÍ SAMOTÁŘ

Linus Mundy

Týdenní duchovní obnova se sv. Benediktem a sv. Bernardem.

Paulínky, brož., 182x120 mm, 120 stran, 128 Kč

**JEŽÍŠOVA AGÓNIE
V GETSEMANSKÉ ZAHRADĚ**

Přeložil P. Karel Dachovský

Rozjímání sv. Otce Pia z Pietrelciny o Ježíšově agónii v Getsemanské zahradě. Začíná přípravnou modlitbou, následují čtyři části, které vždy začínají obrazem posvátného dramatu. Rozjímání je uzavřeno závěrečnou modlitbou s prosbou o obdržení příslušných milostí.

Sypták, brož., 165x115 mm, 36 stran, 45 Kč

BÁSŇĚ III

Josef Václav Sládek

Třetí svazek, který uzavírá třídílný soubor lumírovského básníka z konce 19. století, přináší první kriticky ověřené vydání jeho básnické tvorby v chronologickém uspořádání, doplněné zasvěceným

literárněhistorickým komentářem. Ve svých závěrečných sbírkách, v nichž přibývá veršové melodičnosti, se J. V. Sládek vyrovnává se smrtí a věčností. Opírá se přitom o tradiční venkovskou představu Boží spravedlnosti a země jako matky. Svazek obsahuje tyto sbírky: V zimním slunci, Písně smuteční, Za soumraku, Nové selské písně, Lethe a jiné básně.

Lidové noviny, váz., přebal, 165x110 mm, 488 stran, 305 Kč

JEŽÍŠ - LÉKAŘ TĚLA I DUŠE

Elias Vella

Přepis přednášek z exercicií na téma vnitřního uzdravení. Na konci téměř každé kapitoly je modlitba P. Eliase, která shrnuje dané téma.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5, 352 stran, 259 Kč

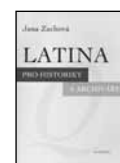

LATINA PRO HISTORIKY A ARCHIVÁŘE

Jana Zachová

Cvičebnice, která je určena především studentům historie a archivnictví, ale také těm, kdo si potřebují osvojit aspoň základy latinského jazyka pro lepší porozumění historickým pramenům. Čtvrté vydání, v nakladatelství Academia první.

Academia, brož., zúž. B5, 104 stran, 195 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.